

POSTANOWIENIE

Dnia 9 lipca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 9 lipca 2024 r., na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

sprawy **A. F.**,

skazanego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę,

od wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 19 września 2023 r., sygn. akt VI Ka 623/23, utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 28 kwietnia 2023 r., sygn. akt IX K 1294/19,

p o s t a n a w i a:

- 1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2) zwolnić skazanego z kosztów postępowania kasacyjnego, obciążając nimi Skarb Państwa;**
- 3) zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. S., Kancelaria Adwokacka w G., kwotę 720 zł, w tym 23 % VAT, tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu w postaci sporządzenia i wniesienia kasacji.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 28 kwietnia 2023 r. (sygn. akt IX K 1294/19) A. F. został uznany winnym czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw.

z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., za który wymierzono mu karę 1 roku pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy w Gliwicach wyrokiem z dnia 19 września 2023 r. (sygn. akt VI Ka 623/23) utrzymał wyrok Sądu I instancji w mocy.

Od tego prawomocnego orzeczenia kasację wniósł obrońca skazanego, zarzucając wyrokowi:

„1. Rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa karnego procesowego, a to art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 414 § 1 zd. 2 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k., polegające na wadliwym przeprowadzeniu kontroli odwoławczej wyroku Sądu I instancji poprzez wydanie orzeczenia utrzymującego ten wyrok w mocy w części dotyczącej skazania A. F. za czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., w sytuacji gdy w sprawie zachodziły podstawy do uniewinnienia skazanego.

2. Rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa karnego procesowego, a to art. 413 k.p.k. w zw. z art. 424 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k., polegające na wadliwym przeprowadzeniu kontroli odwoławczej wyroku Sądu I instancji poprzez wydanie orzeczenia utrzymującego ten wyrok w mocy w części dotyczącej skazania A. F. za czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., przy jednoczesnym sporządzeniu uzasadnienia (przez Sąd I instancji) wskazującego na istnienie prawdopodobieństwa wersji skazanego (w zakresie oceny zeznań H. P.), co jednak w ocenie sądu odwoławczego nie zostało przekonująco wykazane, podczas gdy skazany nie miał obowiązku dowodzenia swej niewinności, a to oskarżyciel publiczny winien był udowodnić jego winę, zwłaszcza że w sprawie brak było dowodów pewnych i niebudzących wątpliwości świadczących o winie skazanego, a świadek M. S. miał interes w pomówieniu oskarżonego A. F. o popełnienie czynu wobec grożącej mu odpowiedzialności karnej, zwłaszcza że sam - poza wynagrodzeniem zasadniczym - uzyskiwał prowizję od sprzedaży kuchenek gazowych, obecnie pozostaje dłużnikiem oskarżonego (co wprost przyznał), był w lokalu pokrzywdzonej wraz z oskarżonym A. K., osobiście przygotował i uzupełnił zlecenie wykonania montażu kuchenki gazowej (co czyni niewiarygodnymi zeznania świadka, zwłaszcza w kontekście opinii uzupełniającej z dnia 10 lutego 2023 r., sporządzonej przez K. M. - biegłego grafologa), a okoliczności te uzasadniały uniewinnienie oskarżonego A. F. od popełnienia zarzucanego mu czynu.”

Skarżący wniósł o uniewinnienie skazanego, ewentualnie o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu apelacyjnym.

Prokurator wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym.

Zgodnie z art. 523 § 1 k.p.k., kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Do uchylenia prawomocnego orzeczenia nie wystarczy jakiegokolwiek naruszenie prawa. Owo naruszenie musi mieć charakter kwalifikowany i rażący. Jak wielokrotnie wyjaśniano w orzecznictwie Sądu Najwyższego, kwalifikacja ta może być spełniona jedynie wówczas, gdy zarzucone naruszenie jest zbliżone swoją wagą do bezwzględnych przyczyn odwoławczych (tak chociażby w postanowieniu z dnia 20 lutego 2018 r., V KK 393/17: „O rażącym naruszeniu prawa można mówić tylko w odniesieniu do jego bardzo poważnego naruszenia, zbliżonego w swojej randze do bezwzględnej przyczyny odwoławczej. Kasacja, zwłaszcza z uwagi na konieczność jej sporządzenia przez podmiot profesjonalny, nie może sprowadzać się jedynie do wykazania niezadowolenia z prawomocnego rozstrzygnięcia sądu, ale musi wskazać konkretnie wady orzeczenia, których charakter jest tak dalece widoczny, że pomimo prawomocności tegoż rozstrzygnięcia musi ono zostać wzruszone.”).

Lektura kasacji, a zwłaszcza jej uzasadnienia, nie pozwala na odnalezienie w niej rzeczowych argumentów świadczących o rażących błędach Sądu II instancji, mających dodatkowo istotny wpływ na finalny kształt prawomocnego wyroku. Zwłaszcza, że ani w petitum kasacji, ani tym bardziej w jej uzasadnieniu skarżący w ogóle nie odnosi się do rozstrzygnięcia Sądu odwoławczego, ale swoje (lakoniczne) argumenty kwestionujące sprawstwo skazanego kieruje wobec Sądu I instancji.

Stąd nie jest możliwe merytoryczne odniesienie się do zarzutów kasacyjnych. To na profesjonalnym pełnomocniku strony w postępowaniu kasacyjnym spoczywa ciężar prawidłowego sformułowania nadzwyczajnego środka odwoławczego.

Wobec powyższego należało orzec jak w sentencji.

[PGW]

[ms]

